ikke at rejse fra Dresack, før han havde naaet fuld Klarhed, absolut Tryghed. —

En Aftenstund i Begyndelsen af Marts kom han gaaende hjemad fra en af Arbejdspladserne hinsides Floden. Han var træt af Dagens Anstrengelser og gik med slæbende Skridt henad Vejen i et Par langskaftede Hægtestøvler. Der havde været Foraar i Luften de sidste Dage. Oppe fra Bjergene havde der hyppig lydt Lavinedrøn, og Flodvandet var steget flere Fod. Aarsdagen for den store Katastrofe nærmede sig, og Per, hvem den megen frugtesløse Grublen og det hele ensomme Liv her mellem de truende Klippemure i Forvejen havde gjort stærkt nervøs, var bleven smittet af Befolkningens overspændte Uro. Aviserne havde allerede meldt om flere svære Skred omkring i Højfjeldene.

Solen var nylig gaaet ned bag Bjergkammen i Vest. „Hoher Goll"'s hvide Top glødede, og Sneen laa som Lavastrømme ned ad dens Sider.

Paa den midlertidige Bjælkebro, der var lagt over Floden, stod som sædvanlig nogle Mænd med lange Spydlystre, hvormed de harpunerede og opfiskede de Træstykker, der flød ned med Strømmen. Per plejede at standse her et Øjeblik og se paa disse Brændefiskere, hvis Pigstokke med fabelagtig Sikkerhed slog ned paa selv den mindste Træstump, der tumlede afsted i det hvirvlende og skummende Vand. Men denne Aften gik han dem udeltagende forbi og besvarede i sin Fraværenhed deres „Gott zum Gruss" med et dansk „Godaften".

Hans Tanker var ved Hjemmet. Han tænkte blandt andet paa, om der endelig idag skulde være kommen Brev fra Jakobe. Han havde ikke hørt fra hende i over en Uge og kunde ikke be-